

HECE ÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:16 SAYI:91 ŞUBAT - MART 2019 ISSN 1304-7604

Rasim Özdenören • Selçuk Azmanoğlu • Necati Mert • İsmail Killoğlu • Mihriban İnan
Karatepe Mehmet Kahraman • Ayşegül Genç • İsmail Sert • Safiye Gölbaşı • Mehmet Aycı
Yunus Nadir Eraslan • Ayşe Bağcıvan • Ayşe Şener • Zeynep Sati Yalçın • Soner Oğuz
İbrahim Halil Çelik Engin Elman • Hatice Bildirici • Emin Gürdamur • Ali Karaçalı
Abdullah Harmancı • Ayşe Demir • Sema Bayar • Ali Necip Erdoğan • Tuba Dere • Aynur Dilber
Bekir Şakir Konyalı • Celalettin Murat • Dinçer Apaydın • Elif Genç • Gülhan Tuba Çelik
Hasan Boynukara • Hüseyin Ahmet Çelik • Nagihan Şahin • Ömer Çelik • Özlem Metin
Selma Aksoy Türköz • Gassân Kenefânî • Ersin Çilek • Behrâm-i Sâdıkî • Emine Zeytinlu
Sercan Ceylan • Handan Acar Yıldız • Mustafa Karasmanoğlu • Mustafa Kurt
Arda Kıpçak • Ömer Küçükmehtetoğlu • İshak Yetiş • Rûveyda Durmaz Kılıç • Fatma Aydar

Dosya: 2018'de Öykü

Ayn Söyleşisi: Ayfer Tunç ile öykü ve edebiyat üzerine

İlk Kitap Söyleşisi: Bekir Şakir Konyalı ile *Boş Pencere* üzerine

Toplantı: Yunus Nadir Eraslan'ın *Çırak* kitabı üzerine

91

Göç Öyküleri

CELAL SOYDAN

Öykü, 255 Sayfa

Bu kitapta yer alan öyküleri seçerken biz de aynı kaygıyı özenle dikkate aldık ve o dönemin gerçekleriyle örtüşen öyküleri seçmeye çalıştık. Tarafsız kalmaya ve yapıcı olmaya özen gösteren Hindistan ve Pakistanlı Müslüman, Hindu ve Sih yazarların öykülerine yer vermeye çalıştık. Her toplumdan yazarın bu trajediye bakış açısının bu kitapta yer bulmasını önemsedik. Bir insanın ve bir toplumun karşılaşılabileceği en büyük trajedilerden olan zorunlu göçlerin son bulması ve insan onuruna yakışır yaşanabilir bir dünya oluşmasına katkı sağlaması dileği ile.

Celal Soydan

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:16 SAYI:91 ŞUBAT-MART 2019 ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

ŞUBAT

MART

91

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 16 SAYI: 91

Şubat-Mart 2019

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Necip Erdoğan, Ali Ulvi Temel, Diğer Eşitgin,

Emin Gürdamur, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14 P.K. 79 Yenışehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

twitter.com/hecedergi

facebook.com/hecedergisi

Son Okuma : Beyza Nur Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Hece www.hece.com.tr

Baskı: Dumat Ofset www.dumat.com.tr

2019 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 120 TL.

Kurumlar İçin: 405 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 320 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.01.2019

İÇİNDEKİLER

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/*Ahlak Üzerine Kim Konuşamaz?* / 5

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 7

ÖYKÜ

- Necati Mert/*Beni Yazmışsın* / 8
İsmail Killoğlu/*Düny'oyun* / 11
Mihriban İnan Karatepe/*Her Yer Kuzu Kokuyor* / 15
Mehmet Kahraman/*Tanışma* / 19
Ayşegül Genç/*Ağlamaklı Kızlar Gibi Sessiz Sedasız* / 20
İsmail Sert/*Ara-Da* / 23
Safiye Gölbaşı /*Sırça Tuğlalar* / 26
Mehmet Ayıcı/*Harfler Sarhoş Oluyor* / 28
Yunus Nadir Eraslan!/ / 29
Ayşe Bağcivan/*Filizkiran* / 32
Ayşe Şener/*İncir Ağacı* / 35
Selçuk Azmanoğlu/*Defter* / 40
Zeynep Sati Yalçın/*Arayış* / 42
Soner Oğuz/*Onlar Gog ve Magoglar* / 44
İbrahim Halil Çelik/*Araba İlanı* / 48
Engin Elman/*Yeni Bir Mesajınız Var* / 51

AYIN SÖYLEŞİSİ

Hatice Bildirici • Emin Gürdamur/*Ayfer Tunç ile öykü ve edebiyat üzerine* / 56

DOSYA: 2018'DE ÖYKÜ

- Ali Karaçalı/*2018'de öykü* / 62
Abdullah Harmancı/*2018'De Türk Öyküsü:*
Postmodern, Eleştirel, Toplumsal, Duyarlı, Büyülü... / 63
Ayşe Demir/*2018 Yılında Öykü Kuramına Dair...* / 67
Emin Gürdamur/*Yıl Boyu Süren Öykü Festivali: Heceöykü* / 71
Yunus Nadir Eraslan/*Post Öykü* / 76
Sema Bayar/*Öykü Gazetesi* / 80
Hatice Bildirici/*2018'de Notos'ta Neler Oldu?* / 83
Ali Necip Erdoğan/*Öykülem* / 87
Tuba Dere/*2018'in Öykü Ödülleri ve En İyi Öyküleri* / 90
2018'de Yayımlanan Öykü Kitapları / 95

Öyküde İlk Kitap Yazarlarıyla Mini Söyleşi

- Aynur Dilber / 99
Bekir Şakir Konyalı / 100

Celalettin Murat /	101
Dinçer Apaydın /	102
Elif Genç /	104
Gülhan Tuba Çelik /	105
Hasan Boynukara /	106
Hüseyin Ahmet Çelik /	109
Nagihan Şahin /	111
Ömer Çelik /	112
Özlem Metin /	113
Selma Aksoy Türköz /	114
Soner Oğuz /	115
Yunus Nadir Eraslan /	117

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Gassân Kenefânî /Çev: Ersin Çilek/Çalıntı Gömlek /	118
Behrâm-i Sâdîki/Çev: Emine Zeytunlu/Vesvese /	123

ÖYKÜ ÜZERİNE

Sercan Ceylan/Wolfgang Borchert ve Öykülerinde Otopiyografik Sancı /	127
--	-----

ANIT ÖYKÜLER

Handan Acar Yıldız/Ambrose Bierce'in Keşiş ve Celladın Kızı Öyküsü /	135
--	-----

FİLM ÖYKÜ

Hatice Bildirici/Benim Sinemalarım /	139
--------------------------------------	-----

Bekir Şakir Konyalı/Balkon Muhabbeti /	143
--	-----

İLK KİTAP SÖYLEŞİSİ

Mustafa Karaosmanoğlu/Bekir Şakir Konyalı ile Boş Pencere Üzerine /	150
Mustafa Kurt/Boş Pencere'de Kıvranıp Duran Hikâyeler /	157

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/Beş Köpekli Kadın /	161
---------------------------------	-----

TOPLANTI

Çırac Üzerine/Yöneten: Emin Gürdamur /	163
Katılanlar: Dinçer Eşitgin, Ali Necip Erdoğan, Rüveyda Durmaz Kılıç, Tuba Dere, Esra Özdemir Demirci, Özlem Güner, Fatma Efkerre Aydar	

HECE ÖYKÜDE İLKLER

Arda Kıpçak/Depresan /	176
Ömer Küçükmehtemoğlu/Karınca, Tilki ve Çoban /	182

KİTAPLIK

İshak Yetiş/ Göç Öyküleri /	186
Rüveyda Durmaz Kılıç/ İkinci Perde /	187
Yunus Nadir Eraslan/Deli Tomarı /	189
Öldüğüm İçin Özür Dilerim /	190
Fatma Aydar/ Unutulmayan /	191

RASİM ÖZDENÖREN

AHLAK ÜZERİNE KİM KONUŞAMAZ?

Dilin kemiği yok, isteyen istediği konu, sorun üzerine konuşabilir diye düşünenlerimiz çıkabilir. Ancak bazı öyle görüş sahipleri var ki onlara bazı konular üzerine konuşmaları men edilmiştir. Ama onları men eden başkası değil, bizzat kendileri: kendi felsefi akideleri onları ahlak konusuna yaklaşmayı yasaklıyor. Ate varoluşçular bunların önde geleni...

Ate (tanrıtanımaz) varoluşçular dinin kişiyi zorladığını, dinin özgür isteme ket vurduğunu ileri sürüyor.

Bu ne demek? Özgür istem din tarafından selp ediliyor demek. Gerçek bu mu? Din teklifte bulunuyor. Fakat zorlamıyor.

Cennet olgusunda bile Âdem ve Havva üzerinde bir zorlama görünmüyor. Onlar kendi özgür ve bağımsız iradeleriyle karar veriyor.

İrade selp edilirse insan ortadan kalkar.

Roger Garaudy, Sartre'ın ahlak felsefesi yazamayacağını söylemişti. Nitekim yazamadı.

Sebebi şu: Garaudy'ye göre, Sartre ahlak felsefesi yazsa idi, öngöreceği *apriori* kurallarla kişinin özgürlüğüne ket vurmuş olacaktı.

Oysa bence salt normlardan kurulu bir ahlak felsefesi geliştirebilirdi. Bu da etik alanda yeni bir sıçramanın yolunu açardı.

Ama her şeye rağmen Sartre ahlak üzerine pratik yargılar geliştiremezdi. Buna teşebbüs etseydi kendiyse, kendi iddiası ile ters düşerdi. Ahlak üzerine hüküm geliştirme demek, onu *apriori* olarak ahlak alanında hüküm koymaya yöneltecekti. Bu durumda din hakkında onu reddetmeye yönelten gerekçesi boşa çıkmış; reddettiği hususu ahlak alanında kabul ederek çelişkiye düşmüş olacaktı. Yani *apriori* hükümlerle kişinin iradesini selp etmiş olacaktı. Sartre aslında burada bile tutarlı olamayacaktı. Çünkü insanlar dünyaya belki boş bir zihinle geliyorlar ama boş bir dünyaya gelmiyorlar.

İnsanın gözünü açtığı bu dünyada onun hazır bulduğu kurallar var. İnsan o kurallara uymak suretiyle hayatını sürdürebilir. Çocuk oyunlarından başla-

arak hayatın tüm evrelerinde önceden belirlenmiş kurallarla yönetiliyoruz. O kurallara uymama diye bir seçenek bulunmuyor yaşıntımızda.

Kurallar değiştirilebilir. Ama ilkin o kurala uyma zorunluluğu söz konusu... O kurallara hiçbir biçimde uymuyorum diyemezsin. O kurallar çiğnenmeye kalkılırsa, kuralları yürüten ve o kurallara göre kurulu düzenin yargı sistemini işleten mercilerin yaptırımıyla karşılaşmak mukadder olur.

Bu ne anlama gelir? İnsanlar din kurallarının dışında da o toplumun barış içinde yaşamasını sağlayacak başka kurallarla da bağımlı ve bağlantılı durumdadır. Görgü kurallarından başlayarak gelenekler, örf ve âdet kuralları, ahlak kuralları, yürürlükteki yasalar bu cümledendir.

Bu kurallar değişmez demiyorum. Elbette değişebilir. Ama değişen her kural bir yenisiyle değişerek yenilenir. Kurallar tümüyle yok edilemez. Ve insan bu kuralların yürürlükte bulunduğu bir dünyaya gözlerini açar.

Sartre, Wittgenstein'in sözünü tutarak "hakkında konuşamayacağı hususta sessiz kalması gerektiğini" düşünseydi büyük konuşmuş olmazdı. O, dini reddetmekle insanı özgürleştireceğini hedefliyordu. Ama ahlak kurallarının bağlayıcılığı aklına gelmemişti. Ne zaman ki kendisi ahlak üzerine konuşmaya karar verdi, başı o zaman lahit taşına değdi.

Not:

Dergimizin mutfağı genişliyor, zenginleşiyor. 88. sayımızda yazarlarımızdan Emin Gürdamur Yayın Kurulu Üyesi olarak aramıza katılmıştı. Bu sayımızla birlikte Ali Necip Erdoğan da Yayın Kurulu Üyesi olarak aramızda olacak..

İki arkadaşımızın da dergimize kıymetli katkılar sağlayacağına inanıyor, aramıza hoş geldiler diyorum.

Selçuk Azmanoğlu

NECATİ MERT

BENİ YAZMIŞSIN

Güdülgen Caddesi dopdolu. Önde giyimleri solmuş otuz kadar müzisyenden oluşma bir mızıka takımı politik marşlar çala çala gidiyor. Arkasında kırmızılar beyazlar içinde her partiden mahalle güzelleri, mahallenin, elinde sopasıyla sanki majörlük yapan en kızıl yanaklı kızına uymuşlar, hareketliler. Peşlerinden delikanlılar. Bayraklı flamalı, donuk bakışlı erkekler. Esnaf evlerinin kadınları: Ellerinde büyük tutulmuş pankartlar, yüzler hemen hiç yok. Devamında nerde bittiği kestirilmez bir kalabalık, kalabalık.

Caddenin sağlı sollu bütün binaları: kapı, balkon, pencere, teras ve çatılarına kadar tıklım tıklım. Herkes güleş. Herkes çocuk. Çocuktan çocuk. Nümayiş alayının başlarında sayılır bir yerde eski damalı taksilerden biri of puf! Su kaynakta kaynakta. Yorgun. Üstünde önlü arkalı bağlanmış çift hoparlör bangır bangır. Yırtık. Arabanın arkasında, bir camda kör çorapçı Muhsin, diğerinde şaşı bakışlı kaz çobanı Asiye, yukarıdakilere el sallıyor, hoparlörden biri sesleniyor: “Atın, atın, eski çoraplarınızı atın, sandığa gidin oy atın, Muhsin geliyor, Jill geliyor!” Muhsin bırakıyor, öteki alıyor: “Atın, atın, eski çoraplarınızı atın, sandığa gidin oy atın, Asiye geliyor, Jill geliyor!”

Bekliyorlarmış, hazırmışlar meğer! Çoraplar atılıyor, kravatlar, gömlekler... Hatta kışlıklar: eldiven, atkı, bere... Ufaklık görülen her şey... Bir hengâmedir gidiyor. Var olsun mızıka takımı! Nefeslileri gerçi zayıf, klarnet de arada yan çiziyor ama o davul yok mu o davul, gümbür gümbür; o olmasa, ha bir de tuba denilen o pistonlu alet, onlar olmasa mahşeri aşmak imkânsız. Onlar yol açıyor, onlarla yürüyor millet. Hemen her grupta davul elbette ve gırnatadan oluşan çalgı takımı. Orada halay, burada hora, bar. “Gelin, gelin! Siz de gelin! Cemaziyelevvelini bildiklerimizle hesabımız var, katılın bize! Jill geliyor!” Alkış. Tufan. Yaşasın Beyazlar! Yıkılıyor ortalık. “Gelin, gelin! Sizi de bekliyoruz. Oyu bizden alıp krediyi kaymak takımına verenlere ‘Yeter artık!’ demek için, katılın bize! Jill geliyor!” Alkış. Tufan. Yaşasın Kırmızılar! Kıyamet kopuyor.

Bir hafifliyor, bir hafifliyor yüksektekiler; yumuşacık tüyler, yumuşacık

çorap, yumuşacık eldiven, yumuşacık kazlar, yumuşacık yumuşacık bir şeyler olup iniyor, iniyor, nümayişe katılıyorlar.

“Biliyorum bu hikâyeyi. Bir hafta oluyor, OSM’de okunmuştu Mustafa Kutlu’nun hikâyesinden sonra. Böyle bitiyor. Benden istediğin?”

“Hoca’ya sor o bilir, dediler. Beni mi anlatıyor bu hikâye?”

“Hadi canım, nerden çıkardın?”

“Baksana kadın şaşılı, benim gibi de kaz çobanı.”

“Olsun, dünyada senden başka şaşılı kaz çobanı yok mudur sanıyorsun? Kamyon kamyon! Hem takma bunları kafana. Alt tarafı hikâye bu, uyduruk bir şey. Fasa fiso!”

Hoca’nın öğrencilerinden dinleyenler vardı. Canı sıkkın Asiye’nin başında serçeler gibi cıvıldaştılar:

“Kim yazmış nu hikâyeyi?”

“Necati Mert adında biri, tatarla titiri.”

“İyi bir hikâyeci midir? Hikâye nedir bilir mi?”

“Bilmese de dediğim dedikçilerdendir.”

“Nerde yaşar, nerede oturur?”

Bir çığlık atar Asiye:

“Demeyin! Burada ha! Ben neden tanımıyorum? Ömer Seyfettin’i, Refik Halit’i, Sait Faik’i bilirim hikâyeci olarak, bu ismi hiç duymamışım!”

Tekrar Asiye:

“Peki nerde eğişir bu adam, nerelere takılır? Huyu, tavrı? Politikası?”

“Kitapçılık yapar. Dükkânı Havuzlu Çarşı’dadır ama on, on iki yıldır Parkinson hastası olduğundan işi oğlu yürütür, kendisi öğle üzerleri uğrar biraz, bunun dışında evde veya Donatım Parkı’ndadır, kimi akşamlar Neclâ Hanım’la yürüyüşe çıkar. Günlük hayatında hayli ‘mizantrop’ tavırlıdır; hikâyelerine o sıcacık insan sevgisinin nasıl girdiğine şaşarsınız. İnsana odaklanmış bir siyasetten yanadır.”

Ekşisözlük enturlarını hatırlatır bu bilgileri alır almaz çarşıya indi Asiye, dükkânı buldu, Emre’den yazarın parkta olduğunu öğrendi. Divan Kitap Kafe’de imiş, geçti karşısına oturdu. Hâl hatır. Çay.

“Beni yazmışsın, bunlar ulu orta okunmuş da, memlekete rezil oldum!”

“O bir hikâye, yani gerçek değil ama gerçeğimsi. Kurgu. Kurgu.”

“Öyle imsi mimsi, kurgu murgu bilmem, anlamam, yazdığın tıpkı ben.”

“Bunları neden üzerine alıyorsun? Seninle ilgisi yok ki!”

“Nasıl yok? Memlekette kamyon kamyon Asiye var; ben almasam bir başkası alacak.”

Yazar durdu. Düşündü.

“Sen ne bela kadınsın be!”

“Yazdıkların saçma, yalan, yapıştırma. Ben anlattığın kadın değilim.”

“Hoppala, hani seni yazmıştım!”

“Partinin kadınlar kolunda çalışanlardan kim okusa, ‘Bu sensin!’ diyor.”

“Peki, benden şimdi ne bekliyorsun?”

“Yazdıklarını sileceksin! Ben ne şaşıyım ne de kaz çobanı. Vatanımı seviyorum! Nümayişle ilgim olmaz. ‘Yeter artık!’ demeyiz. Hem siz ne kibirlisiniz öyle: Bizi cahil cühela görüyorsunuz, ötekileri ise...”

İş ciddi, yazar aldı bakalım ne dedi:

“Politikanın içindesin, içinde değilim, diyorsun. Öyleyse kör biriyle yatmış olmalısın. Kaz gütmekten utanma, bununla övünülür bile. Ötekiler dediğin, yukarıdakiler olacak, onlar da vasat aklın, mahdut fikrin insanları. Aranızda kendini kısa bağla(t)mayanlar var elbette. Çoğunuz, ama çoğunuz bir fasit daire içindesiniz! Dönüp duruyorsunuz.”

Masanın etrafı dinleyenlerle çevrilmişti. Yazar, içlerinden birini tanıdı – aynı hikâye onun da elindeydi- şaşıya döndü:

“Muhteremi tanıtayım! Kör Muhsin’dir. Bakar kör. Bankanın yan duvarına dayalı tezgâhında çorap şu bu satar. Geçen gün, hava soğuk ama daha çok merhamete geldiğimden, eldiven alayım dedim. Birini denedim: Sağ elimin serçe parmağı yüzük parmağımla birlikte girmek istiyor, izin vermiyorum ama dinletemiyorum. Körün şöyle yap, böyle yap uyarıları oluyor, nafile! Sol elimde deniyorum, o da nafile. Kör ya, neden yapamadığımı anlamıyor, görmüyor. Sınıfının öfkeden bütün kudurmuşluğu ile: “Koca adam olmuşsun bir eldivenin olmamış, eldiven giymeyi öğrenememişsin!” Şaşırdım: “Siz ne diyorsunuz?” Eldivenleri elimden çekerken: “Yürü git be, seninle mi uğraşacağım!” Ne diyeceğimi şaşırdım: “Kovmak yakıştı mı size?” Müthiş bir mantıkla: “Kovmuyorum, yürü git diyorum!” La havle vela kuvvete!

“Anlattığının gerçek mi, sahi mi? Bunlar oldu mu?”

Yazar, çorapçıya baktı, ne diyorsun der gibi:

“Gerçekte böyle olmadı, fakat anlattığı adam, fazlasıyla ben.”

Bu kez Asiye:

“Gerçeği neden bozuyorsunuz, bozmadan yazsanıza.”

“Bozuyor, düzenliyoruz; hayat karışıktır çünkü bir şey söylemez. Onu söyler kılıyoruz.”

“Bunu nasıl yapıyorsunuz?”

“Anlatıcı sözcümüzdür, o yapıyor.”

Bu hikâye burada biter, uzatılmaz. Muhsin’le Asiye iki hikâye arkadaşı olarak parktan çıktılar, durdular. Dönüp baktılar ki ne kafe vardı ne masa ne de etrafındakiler. Yazar park boyunca yavaş yavaş akan suya karşı bir bankta oturmaktaydı, dalgındı. Yanında da sözcüsü, yazara sokulmuş, omzunda uymaya durmuştu. Yeni bir hikâye hazırlığı vardı galiba.

İSMAİL KILLIOĞLU

DÜNY'OYUN

-önceki sayıdan süren-

Hac'Ali/Fahrünnisa

Hac'Ali, el arabası üstüne gazeteden tenekeye, şişeden demire, eskimiş elbiseden plastik kap-kacağa ne varsa kat kat yığıdığı hurdalarını, yine de zıplatacak denli hızlıca, caddenin kestiği sokaktan başka bir sokağa saptı.

-“Hurda alırım!” ünlemesi âdeta kendisinin bir öncü gücü olarak çok çok ilerilerde gidiyorken, arkasında da bir garip çınlamalarla seke seke yetişmeye çalışıyordu sanki.

-Dur, dedi, bir ses bu arada, hurdacı bekle, dedi daha bir yükselmiş olarak.

Bir fırlıdak gibi sokağın ortasında, evlerin uzunlamasına kendisini çepeçevre kuşattığı yerde ve içinden heyheylenen bir şeye sahip olma iştahı, gururu, düşkünlüğü ve ihtirasıyla dönendi, arandı kendisini bulup ulaşan o sesi.

Bir ev ötede, ileride, bir pencerenin rüzgârdan ırgalandığını görür görmez oraya doğru can havliyle uzayıverdi. Ne ki, içinde bilinmezliğin keşfedilmek üzere olunan o huzursuzluğunu da çekip götürdü.

Dekolte giyimli bir kadın, açık kapının ırgalanan tülünü dışarı balkona doğru savurarak kapıda belirdi, balkona fırladı. Kırk yaşlarında yoktu. Saçları kısa kesilmiş ve dağınıktı, bu ona melankolik bir hava veriyordu. Ne ki, henüz vücutça dinçliğini yitirmemiş olması bu melankolik edasını biraz olsun dağıtabiliyor, havalı bir görünüme sokuyordu. Ama düzgün ve zamanla bakımlılığı hemen anlaşılan yüzünde, aşırı bir bakımlılığının getirdiği anlaşılmasız bir yıpranmışlık da sezilmiyor değildi. Sanki gümrakça açan bir gül zorlanarak soldurulmuştu; ne kadar direnmiş olsa bile böyleydi bu. Özellikle de çıplak kollarında belirmeye başlayan et löpleri daha bir açık seçik ortaya koyuyordu her şeyi.

Kolunun üstüne, henüz askısından bile çıkartmadığı çeşit çeşit renk elbiseleri yukarı kaldırarak, bir kez daha, âdeta ayrılmak istemeye istemeye ama

bunun da zorunluluğunu bilerek süzdü şöyle bir, hemencecik hurdacıya uzattı.

-Abla bee! dedi hurdacı, eline aldığı askıdaki elbiseleri savura savura döndürüp bakarak, elbise almam ama ben...

-Alıver gitsin, dedi kısaca, buyruk vermeye alışmış bir sesle kadın. Nerden bulayım ben eskiciyi! Üstelik almışsın işte, bak görüyorum.

-Onlar başka, dedi ama hatırın için, alırsam hatırın için.

-Niye o? dedi, yine çabucak kadın.

-İşte öyle, dedi hurdacı, yüzünü buruşturmayı da ihmal etmeden. Senin için alayım ama zor satarım bu elbiseleri.

-Aaa! dedi kadın, ben sana satıyorum ya bunları, sen de öylece sat gitsin başkalarına.

Birden döndü, içeriye yeniden girdi. Tülün ardından, buhardan buhardan eriyormuş gibi kaybolmaya yüz tutarken, eğildi, bir süre öyle kaldı. Sonra doğrulduğu güçlkle seçildi ama hızla belirginleşerek tüle yaklaştı, çıktı balkona. Kucağında mavi renkli plastik bir leğen vardı, balkonun koruganının üstüne koydu, hurdacıya doğru kayıtsızca iteleyiverdi.

Hac'Ali biraz kızmış halde;

-Dur hele, dedi ama leğeni de kucakladı bir yandan. Kadının tuttuğu yerden yakalamaya can atarak, kocaman, biçimsiz erkek elleriyle kavrarken leğeni, kadının elini tutuverdi. Öylece kaldılar. Bir an her şey durdu ya da olanca hızıyla dönmeye başladı. İçlerinde, birbirlerinin görünmez varlıklarına karşı yakıcı bir istek, çırpınan deniz gibi kabarıp dalgalanmaya, med ve cezir içinde sürgit bir şeyleri aşındırmak için bir yerleri dövmeye başladı: Kesinlikle yasak olduğu bilindiği halde, şimdi o yasağı yürürlüğe koymak için vardılar.

Küçücük ve yumuşacık parmaklarıyla kadın, Hac'Ali'nin aslan pençesine dönmüş avucu altında sessizce duruyor. Ne ki, bu sessizliğiyle usuldan usuldan aktarmaya çalıştığı harareti Hac'Ali'nin benliğinde bir yanardağ püskürmesini andırır iç patlamalarını daha bir şiddetlendiriyor. Avucuyla düşünüyor, görüyor, konuşuyor, soluyor ve hayat bütünüyle avucunda yoğalarak yaşıyor. Önünde bir bilinmez uçurum beliriyor; korkuyor ondan ve bu korkusu daha bir cerbezeli kılıyor bu uçurumu. İstemese de kayıp gidiyor benliği âdeta gökten toprağa sicim gibi yağın yağmurun doğallığı içinde.

-İyi maldır bunlar, diyor kadın.

Fakat Hac'Ali bu sözü yalnızca bir ses olarak duyuyor ilkin; ırgalamıyor onu. Ne var ki, birden ayılıyor. Bu malların iyi olması demek, bu malları belli bir bedelle alması demektir. Daha doğrusu biliyor ki, hurdadan öte bir durumdadırlar, o yüzden kesinlikle kaçırmak istememektedir. Ama, ilk önce almada isteksiz davranmayı yeğliyor, şimdiye kadar uyguladığı bu taktiğin asla zararını görmediğine kesinkes inanıyor. Şimdi de öyle.

-Satamam bunları, diyor, alan olmaz. Bakır, demir gibi şeyler varsa onlarla arada kaynatırım belki bunları da. Haydi.

Kadın, mal satıp satmadığını âdeta bir tarafa bırakıyor, handiyse unutuyor, elini iyicene avucuna bırakıyor Hac'Ali'nin. İşveli işveli omuz silkiyor üstelik, dudak büküyor, pek fark edilmeyen rüzgârın savurduğu bir tutam perçemi toplamak için başını geriye savuruyor, gülümserken:

-İyi mallarım var, diyor usulca ve hemen içe işleyen bir ihtiras fısıltısıyla, iyidir malım benim. Göreceksin.

Birden her şeyi algılıyor Hac'Ali; içi tutuşuyor, yanıyor, deviniyor. Gizli bir yerlerine doğru hızla kaçan, sonra önüne geçilemez şekilde yüreğini korku ve heyecanla, istek ve özlemlerle, pişmanlık ve tövbeyle, utanç ve hoyratlıkla atbaşı giden bir duygu sağanağı alazlıyor. Kalbi küt küt gümbürdüyor, sanki kendisi bir davul oluveriyor, kadın kavradığı çomakla habire ve acımadan indiri indiriyor:

-Göreceksin!

Tepeden başlayıp ayağında çıkmadan yeniden tepesine saldıran bir kaynar su akışı egemen oluyor bedenine. Sanki bu kaynar su damarlarındaki kanı silip süpürüp götürüyor. Sanki bedenindeki hücreler birer kızgın kum habbeciklerine dönüşüyor ve habire fıkırdıyorlar.

-Göreceksin, diyor kadın yeniden. Al koy arabaya ve içeri gel.

Son sözleri bir çırpıda söyleyiveriyor. Elini Hac'Ali'nin avucundan kurtarıyor, arkasını dönüyor ve Hac'Ali kadının çıplak sırtını o zaman fark ediyor. İçi içine sığmıyor, kabarıyor, çırpınıyor. Plastik leğeni arabaya atıveriyor, bahçe kapısını el yordamıyla açıyor, evin loş kapısına henüz ulaştığında kapı usulca aralanıveriyor, bir gölge gibi süzülüyor içeri.

Nil

Hac'Ali'nin girdiği evin tam karşısına düşen evin balkonunda şezlonga yayılarak oturan kadın o zaman varlığını ortaya sürüyor. Öfkeli ve kıskanç bir sesle:

-Yine ayarttı birini Fahrünnisa olacak, diyor, ne bol kısmeti var şıllığın!

Durup duramıyor, şezlongtan kalkıyor, uyuşmuş kaslarını harekete geçirecek şekilde geriniyor. Ansızın, balkondan bahçeye inen merdivene yöneliyor. O sırada Fahrünnisa balkonun kapısında beliriyor, fırsatı kaçırmak istemiyor:

-İyisin şekerim, diyor. Sesiyle saklamaya çalıştığı ama yine de belirginliğini gideremediği bir alaycı tonla.

-Neden olmayayım, diyor Fahrünnisa, tat alabilmene bağlı Nilciğim her şey.

Balkonun ucuna kadar varıp dönüyor. Nil'in varlığını umursamaz bir edaya bürünüyor, sonra içeri girip kapıyı kapatıyor.

Nil olduğu yerde çakılıp kalıyor ama benliğini bir kıskançlık fırtınası kapıp kavuruyor. Parmaklarını dişlemeye başlıyor, topuğunu yere vuruyor, ağlamak istiyor ama ağlayamıyor. Bir ara, bahçe duvarının iç kısmında özenlice yerleştirilmiş eski bahçe kapısı demirlerine takılıyor gözü. Bir süre sonra, bu paslanmaya yüz tutmuş demirlerin işine yarayacağına bel bağlıyor. Hurda arabasına bakıyor, Hac'Ali'nin Fahrünnisa'ya hurda demiri olup olmadığını sorduğunu hatırlayıveriyor. Birden heyecanlanıyor, yanaklarının al al olduğunu duyuyor. Bahçe duvarına kadar yürüyor, eski demir kapıya dokunuyor, yenden hurda arabasına bakıyor ve Hac'Ali'nin Fahrünnisa'dan çıkmasına kadar balkonda oturup beklemeye karar veriyor.

-Nasıl olursa olsun, diye içinden geçiriyor bu arada, ihtiyacım var o kokuya, bir erkek kokusuna. Mecburum âdeta buna. Üstelik hakkım da var. Evet, evet, neden olmasın, neden olmasın! Hakkımız var. Dura dura solamam ya;

bir gül tomurcuğu gibi açılması gerekirken yedi veren güllerim var gibiyim yine ben bir denizci karısıyım ama bırakır gider haftalarca hangi denizlerde dolaşır durur odadan salona sonra balkona çıkar,

tüneyiveririm bir piliç gibiyimdir çünkü pilicim der bana ama bir pilice yapılması gerekeni de yapama(zd)z

bir kadın uzun süre

erkeksiz kalmaya görsün aynadaki görüntüsüne bile saldırır

durur aynanın karşısında.

uzun süre soyunurum ama utaniyorum çoğu kez erkeksiz yatıp kalkarım erkenden güneş doğmamıştır henüz sokaklar ıppısız yatağım gibi

-“yapayalnız kalırsın haftalarca”, demişti annem,

kadın zaten denizdir

-“bir de erkeğin asker yani denizci olunca.”

hakkımdır elbet benim de canım var Fahrünnisa kadar yapamam çok aşıkam ben daha sabırlıyım üç hafta dayanırım da dayanmam bir haftayı bulmadan gözü dışarıda erkekler arar durur en fazla Fahrünnisa'nın kocası iş gezilerinde sekreterlerini götürürmüş de götürsün der Fahrünnisa değişiklik oluyor benim için anlamam bir fabrikadır dünya o kadar işte kocam bir vinç kısacık tombulcuk beyazcık değil benim kocam zaten almazlarmış denizciler kısacık tombulcuk olmasın isterlermiş beyazcık bazen açık saçık Fahrünnisa çıkar sokağa birazdan nasıl olsa Hurdacı demiri gösteririm al götür derim ancak ihtiyacım (hakkımdır elbet benim de/var onu söylerim nasıl söylerim ihtiyacım nasıl bir bilsen ona ihtiyacım var benim de/hakkımdır elbet/ bir kocam ama ne koca ayda yılda görebildiğim ancak birkaç günlüğüne gelir eve sırf uyumak içindir o da çocuk yapamadık doğru dürüst olmadı hayatımız kuruyan birer fidan gibidir hayatımız çöplük sanki dünyada fidan gibi kuruyan.

-sürecek-

MİHRİBAN İNAN KARATEPE

HER YER KUZU KOKUYOR

Kendime dokundum. Derimin altındaki yumuşak doku artık yumuşak değildi. Gittikçe katılaşıyordum. Gözlerimin heykel donukluğunda olduğunu gördüm kaşığı ters çevirip bakınca. Nasıl gördüm? Gözbebeklerim yoktu. Gözümün akı, içinde bir tutam sarı dalgalanan yeşil gözlerim, ince kumral kirpiklerim yoktu. Kördüm. Gördüğüm sadece bir kördüğümdü. Nasıl gördüm?

Babam paçalarını, kollarını sıvamış, yukarı bakıyor. Annem balkonda asılı birkaç parça çamaşırı hızlı hızlı topluyor, ipi çözüyor, gevşek bir yumak yapıp aşağıya atıyor. “Dikkat et Lütfü”, diyor. Babam çözülmeden ipi havada yakalıyor, pazuları şişkince... “Evvellallah iş bizde korkma sen” diyor. Annem, *haber vermese miydin acaba*, diye düşünüyor. *Şimdi bir köpek uçuşuna koskoca adamın hayatını tehlikeye attım.*

Günlerdir aynı film dönüp duruyor. Başaktör babam. Kahraman babam! Bütün koltuklarda otursansa benim. Salonu kapattı annem. Kapalı gişe oynatıyor. Ara yok. Final yok. İstesem de filmde çıkamıyorum. Oyuncular gelip yanıma oturuyorlar. Yerimden kalkıp sahneye doğru yürüyorum. Belki çıkarım oradan bir yerden diyorum. Bir kısmı arkamdan geliyor. Orta Mahalle’deki inşaat çukurunun başına toplanıyoruz.

Babam çukurun başına geçiyor. Dar ve derince bir çukur bu. Hatta kuyu... Biraz eğilince kuyuya biriken suyun kokusunu alabiliyorsun. Yağmur sonrası toprak kokusu değil. Çimentoyla karışık, rutubet kokusu... Ve öyle karanlık ki... Karanlık kokusu...

Kuyunun ta derininde, beline kadar suya batmış bir köpek yavrusu, zayıf ve ıslak patileriyle kenarlara tutunmaya çalışıyor. Gözleri dolu dolu. El fenerinin ışığında iki siyah misket gibi yuvarlanıp gidecek gözleri. Yalvarıyor kayıp gitmeden. Çenesinden sular sızıyor ve titriyor. Titremesine bir türlü engel olmayarak kısıp ve incecik sesiyle havlamaktan çok inliyor. Annem bu sesi duyuyor. Balkona çamaşır asmaya çıkmışken yüreğinin ta derinlerinde bir yerde, birden bir kuş havalanıyor. Kardeşim ve benim bebekliğimizde, uykusunun en